

Ազդարարության Trumpet's Sound փող

53-րդ ՏԱՐԻ, ԱՎԱՏՐԱՆԻՍ
ՍԵՊՏԵՄԲԵՐ - ՀՈԿՏԵՄԲԵՐ 2022

ԱՆ ՄԻՍԻՈՆԵՐՈՒԹՅՈՒՆ

Հայ Ավետարանական Եղբայրների Եկեղեցի ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH

BI MONTHLY CHRISTIAN PUBLICATION
PUBLISHED BY THE
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
112 SAILORS BAY ROAD, NORTHBRIDGE,
NSW 2063 Australia

PASTOR HRATSH KIUJIAN
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
PO BOX 1593, CHATSWOOD NSW 2057
email: pastor@armenianbrethren.org
URL: www.acmaust.org

«ԱԶԳԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ՓՈՂ» երկամսյա թերթը Սիդնեյի Հայ Ավետարանական Եղբայրների Եկեղեցու հրատարակությունն է: Պատասխանատու խմբագիր՝ հովիվ Հրաչ Գույունյան:

Այս թերթը անվճար բաժանվում է հայրենիքում: Ցանկացողները կարող են դիմել նշված հասցեով:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Ո՛չ աչքն է տեսել, ո՛չ ականջը լսել Հովիվ՝ Հրաչ Գույունյան

Ձեռքերը դեպի Երկինք պարզել Վեր. Հովսեփ Հովսեփյան

Սիրո գերագույն արարքը Դավիթ Դոկտորյան

Ա՛ն ձեռքն իմ, անգի՛ն Տեր Քաղված

Չէ՞ որ տասն էլ մաքրվեցին Քաղված

Թասերի դատաստանն ու Բաբելոնի անկումը (4) ՉՄԵԿ պանդորամա

Աստված ընդդեմ Եգիպտոսի աստվածների (1) Դոն Սթորմըր

Հաստատուն կանգնել մարտահրավերների բախվելիս ... Սթիվեն Թրյու

Միսիոներություն դեպի Հայաստան #24 ACM

Արցունքներս Լիբանանի համար ACM

Ո՛չ աչքն է տեսել, ո՛չ ականջը լսել

«Ո՛չ աչքն է տեսել, ո՛չ ականջը լսել, ո՛չ էլ մարդու սիրտն են մտել այն բաները, որ Աստված պատրաստեց նրանց համար, ովքեր սիրում են Իրեն» (Ա Կորնթ. 2:9):

Սկսեմ մի հարցից: Դուք սիրո՞ւմ եք Աստծուն: Եթե այո, ապա այս պատգամը ձեզ համար է: Ձեզ համար հատուկ պատրաստված մի տեղ կա, որ ոչ մեկ աչք չի տեսել, ոչ մեկ ականջ չի լսել, ոչ մեկ մարդու սրտով չի անցել:

Որոշ ժամանակ առաջ մի ընկեր ինձ մի փոքրիկ բույս տվեց ու խնդրեց այն դնել տարայի մեջ: Դա անսովոր բույս էր, որը ծաղկում է տարին մեկ անգամ՝ միայն գիշերը: Ես օր ու գիշեր հետևեցի այս բույսին: Մեկ տարում այն աճել էր շատ սաղարթով: Երբ տեսա բողբոջը, գիտեի, որ այն ծաղկելու է:

Ծաղկի գլուխը սկսեց ավելի ու ավելի մեծանալ: Ես այն դրսից ներս բերեցի, քանի որ տեսնում էի, որ շուտով ծաղկելու է: Այո՛, այդ գիշեր մոտավորապես ժամը 21:00-ին բողբոջը բացվեց, և ես ականատես եղա մի շատ անսովոր ու գեղեցիկ սպիտակ ծաղկի, ինչպիսին նախկինում չէի տեսել: Այն ափիս չափ մեծ էր, և ես արթուն մնացի մինչև կեսգիշեր՝ հիանալով նրա գեղեցկությամբ: Ժամը 3:00-ին գնացի նորից նայելու: Ծաղիկը դեռ ծաղկած էր, բայց ժամը 6:00-ին այն ամբողջովին թառամած էր, գլուխը կախել էր, և սաղարթն անկենդան էր:

Աստված իսկապես զարմանալի գեղեցիկ բույս է ստեղծել, որը ծաղկում է տարին մեկ անգամ և միայն գիշերը: Եվ երբ կարդում եմ, որ Աստված Իրեն սիրողների համար պատրաստել է այնպիսի մի վայր, որ ոչ մեկ աչք չի տեսել, ոչ մեկ ականջ չի լսել, ոչ մեկ մարդու սրտով չի անցել, կարողանում եմ միայն պատկերացնել, թե որքա՛ն գեղեցիկ է Տերն ամեն ինչ պատրաստել Իրեն սիրողների համար:

Այո՛, մի օր դժվարությունն ու ցավը կվերանան, երբ տեսնենք Նրան Իր փառքի մեջ: Ամբողջ գիշեր արթուն կլինեմ՝ հիանալով իմ թանկագին Տեր Հիսուսի գեղեցկությամբ:

Եթե Նա կարող է այդքան գեղեցկություն դնել մի ծաղկի մեջ, որը ծաղկել է ընդամենը ութ ժամ, ապա ինչպիսի՞ն է լինելու հավիտենականությունը: Ո՛վ թանկագին Տեր, որքա՛ն սիրված և օրհնված ենք Քո կողմից:

Հ. Գ.

Ձեռքերը դեպի Երկինք պարզել

Ելից 17:1-13

Աստված օգնում էր իսրայելացիներին իրենց ճամփորդության ողջ ընթացքում: Նրանց տվեց մանանա և այն ամենը, ինչի կարիքն ունեին: Սակայն նրանք շարունակում էին տրտնջալ ու բողոքել, ինչպես հաճախ մենք ենք անում:

Աստված նրանց ծարավը հագեցնելու համար ջուր տվեց: Իսրայելի որդիները թարմացան և ուրախացան: Սակայն ինչպես հաճախ տեղի է ունենում, այդ օրհնությանը փորձություն հաջորդեց.

«Ամաղեկացիները եկան ու հարձակվեցին իսրայելացիների վրա» (Ել. 17:8):

Այս աշխարհում մենք նեղություններ և փորձություններ կունենանք: Հիսուսն ասաց. «Այս բաները խոսեցի ձեզ հետ, որ ինձանում խաղաղություն ունենաք, աշխարհքում նեղություն կունենաք, բայց քաջացե՛ք, ես հաղթել եմ աշխարհին» (Հովհ. 16:33):

Դարձյալ իսրայելացիները նեղության մեջ էին, և Մովսեսը Աստծո օգնությամբ իր ազգն առաջնորդեց հաղթանակի: Մովսեսը Հեսուին խնդրեց ճակատամարտն առաջնորդել, իսկ ինքը Ահարոնի և Ովրի հետ լեռան վրայից վերահսկում էր ճակատամարտը: Այս ճակատամարտն ի՞նչ կապ ունի եկեղեցու հետ: Եկեղեցին նույնպես պատերազմի մեջ է: Մեր պատերազմը իշխանությունների կամ այլ կրոնների և նույնիսկ ինքներս մեր դեմ չէ: Մեր պատերազմը չար ուժերի դեմ է, որոնք պատերազմում են մեր դեմ (Եփես. 6:10-12):

Եկեղեցու գործունեության և դերի մասին մի քանի թյուր կարծիքներ կան, բայց ճշմարտությունը հետևյալն է.

- մենք միայն քարոզելու և վարդապետելու համար չենք,
- մենք միայն գումար հայթայթելու համար չենք (անկախ նրանից, թե ինչ նպատակով ենք դա անում),
- մենք միայն ծրագրեր ու միջոցառումներ կազմակերպելու համար չենք:

Ըստ Աստծո Խոսքի՝ մենք պետք է հոգևոր պատերազմ մղենք թըշմանու՝ չարի ոգեղեն ուժերի դեմ: Մենք պետք է հիշենք, որ հավիտենականության հարցերն են վտանգված, ոչ թե վարդապետական ու կրոնական ավանդույթներն ու սովորույթները: Հոգիները անորոշության մեջ են: Մաքրության և սրբության գլխավոր չափանիշները ոտնահարվում են, պարկեշտության հիմքերը թուլանում են: Այսօր ճիշտը սխալ է դարձել, իսկ սխալը՝ ճիշտ:

Բայց Աստված մեզ պատերազմում հաղթելու «սպառազինություն» է տվել՝ Ավետարանի գորությունը (Հռոմ. 1:16), Սուրբ Հոգու գորությունը (Ա Հովհ. 4:4), Աստծո «սպառազինությունը» (Եփես. 6:13) և ի վերջո՝ հաղթանակը (Ա Կորնթ. 15:57-58):

Գուցե կյանքի այս պատերազմում Մովսեսի նման մենք էլ հոգնենք: Ամաղեկի դեմ մղվող պատերազմի ժամանակ որո՞նք էին գաղտնի զենքերը. աղոթքն ու բացարձակ կախվածությունն Աստծուց: Երբ Մովսեսը ձեռքերը վեր էր բարձրացնում, որը խորհրդանշում էր Աստծուց օգնություն ստանալու աղերսը, իսրայելացիները հաղթում էին, իսկ երբ Մովսեսն իր ձեռքերն իջեցնում էր, ամաղեկացիներն էին հաղթում: Նախկինում Աստված Մովսեսին պատվիրել էր ձեռքերը երկինք պարզել Տիրոջից օգնություն ստանալու համար (Ել. 9:22): Մովսեսը հնազանդվել էր ու ճաշակել Աստծո գորությունը: Այս պատմության մեջ հետաքրքրականն այն է, որ թեև Աստված պատրաստ էր օգնելու աստվածավախ իսրայելացիներին ու ակնկալում էր, որ նրանք լիովին իրեն վստահեն ու ապավինեն, սակայն ակնկալում էր նաև, որ նրանք էլ իրենց բաժին պարտականությունը կատարեն՝ աղոթեն ու պայքարեն:

Երբեմն հաղթանակը միանգամից չի տրվում, և մենք հոգնում ենք ու հանձնվում և այլևս չենք աղոթում: Մովսեսը նույնպես շատ հոգնեց: Նա չէր կարողանում իր ուժերով առաջ գնալ, օգնության կարիք ուներ:

Հովիվները երբեմն ծառայության կամ անձնական ու ընտանեկան հարցերի պատճառով շատ են հոգնում: Մեզանից յուրաքանչյուրը ժամանակ առ ժամանակ ընկնում է գերհոգնածության մեջ: Ի՞նչ կարող ենք անել մեկս մյուսին օգնելու համար, որպեսզի այս պատերազմի մեջ հաղթող դուրս գանք: Մենք կարող ենք ձեռք մեկնել հոգնած մարդկանց: Մովսեսի դեպքում մի քար դրեցին, որպեսզի նա հենվեր, իսկ Ահարոնն ու Ովրը դեպի վեր պահեցին նրա ձեռքերը:

Ինչպե՞ս կարող ենք դեպի երկինք պարզել հոգնած ձեռքերը: Նախ և առաջ մենք կարող ենք պատրաստ լինել օգնելու և լինել այնտեղ, որտեղ մեր կարիքն են գգում: Մենք պետք է նաև աղոթենք միմյանց համար, ինչպես Մովսեսն էր աղոթում պատերազմող մարդկանց համար: Մենք պետք է դադարեցնենք մեկս մյուսին դատելն ու դատապարտելը և հավատարմորեն իրար հետ Աստծուն երկրպագենք ու միանանք նրանց, ովքեր Ահարոնի և Ովրի նման ջերմեռանդ են Տիրոջը ծառայելու մեջ: Նրանք հաղթանակեցին, որովհետև Ահարոնն ու Ովրը պատրաստ էին ամբողջ օրը աղոթքով վեր պահել Մովսեսի ձեռքերը: Արդյո՞ք մենք պատրաստ ենք դեպի երկինք պարզել մեր հոգնած ձեռքերն այնքան, մինչև հաղթանակը մերը լինի:

Վեր. Հովսեփ Հովսեփյան

«Զգուշացե՛ք, չլինի թե մեկը ձեզ գերի դարձնի փոխադրությունամբ և դատարկ խաբեությունամբ, որոնք հիմնված են մարդկային ավանդությունների, կամ աշխարհի սկզբունքների վրա, և ոչ թե Քրիստոսի: Քանզի Նրա մեջ է բնակվում Աստվածություն ամբողջ լիությունը՝ մարմնապես: Եվ դուք կատարյալ եք Նրանում, որը գլուխն է ամեն իշխանություն և պետություն»:

Կող. 2:8-10

Սիրո գերագույն արարքը

Ամենակարող Աստված նպատակ ունի համայն մարդկության փրկության համար: Փիլիպ. 2:8-ն ասում է. «Մարդու կերպարանքով լինելով՝ Ինքն իրեն խոնարհեցրեց, մահվանը հնազանդվեց, անգամ խաչի մահվան»: Արդյոք մենք նույնպես կհոժարե՞նք մահանալ ուրիշի համար: Կյանքը շատ թանկագին է, բայց ի՞նչ պատճառ կարող ենք ունենալ մեր կյանքերը զոհելու ուրիշների համար: Շատ կարևոր պատճառ պետք է լինի: Պետք է սեր լինի, որպեսզի հոժարենք մեր կյանքը զոհել ուրիշի համար: Աստծո Խոսքը այսպես է արտահայտվում Հովհ. 15:13-ում. «Ավելի մեծ սեր ոչ մեկը չունի, քան սա, որ մարդ իր կյանքը դնի իր բարեկամների համար»: Ամենամեծ սերը կյանքդ բարեկամիդ համար տալն է: Հռոմ. 5:6-ում կարդում ենք. «Որովհետև, երբ մենք դեռ տկար էինք, իր ժամանակին Քրիստոսը մեռավ ամբարիշտների համար»: Քրիստոսն Իր կյանքը տվեց ամբարիշտի, թշնամու համար: Արդյոք մեզանից ո՞վ կհոժարի իր կյանքը իր թշնամու համար տալ:

Մի թերթում այսպիսի վերնագիր կար. «Ձանաց ազատել ընկերոջը, սակայն երկուսն էլ խեղդվեցին»: Հիշեցի ևս մի դեպք: Միսիսիպի գետում մարդը փորձել էր ազատել մի տղայի, սակայն ինքը խեղդվել էր: Իսկապես այս մարդիկ փորձել են ազատել ուրիշներին, որոնց չեն ճանաչել: Հավանաբար այդ փոքրիկ տղան շատ երախտապարտ էր այն անձին, ով իրեն ազատել էր մահից: Երբ խոսում են սիրո, զոհողության և երախտապարտության մասին, նաև հիշում են, որ եղել են ապերախտները: 40 տարի առաջ լսել էի որբևայրի կնոջ մասին, որի տունը մեկ գիշերվա մեջ անակնկալ կերպով այրվել էր: Երբ որբևայրին փորձում էր իր երեք տարեկան աղջնակին կրակից ազատել, վնասել էր դեմքը և ձեռքերը: Աղջնակի վարժարանի ավարտական հանդեսի օրը մայրը ուրախությունից արցունքոտ աչքերով ամբոխի միջով փորձում էր հասնել աղջկան՝ նրան ողջագուրելու համար: Երբ շրջապատի մարդիկ նկատեցին այս այրած դեմքով կնոջ ինքնությունը, աղջիկն ասաց, որ կարևորություն չտան նրան, որովհետև իրենց սպասուհին է: Ի՞նչ մեծ ապերախտու-

թյուն: Մարդ ինչպե՞ս կարող է ապերախտ լինել, երբ ինչ-որ մեկն իր կյանքը փորձել է զոհել, որպեսզի նա ապրի: Եվս մի օրինակ են հիշում անձնագոհության մասին: Իմ բարեկամներից մեկը, ով Վիետնամում էր, պատմում էր, թե ինչպես մի խումբ զինվորներով զրուցում էին, երբ հանկարծ թշնամու կողմից նռնակ ընկավ իրենց մոտ: Այս խմբից մի զինվոր նետվեց նռնակի վրա, որը պայթելով՝ կտոր-կտոր արեց նրան, սակայն մյուսները ազատվեցին: Ամերիկայի պատմության 1777 թվականին, հեղափոխության ժամանակ 22 տարեկան երիտասարդը՝ Նեյթըն Հեյլը, իբրև դավաճան բռնվել էր անգլիացիների կողմից: Երբ նրան պատրաստում էին կախաղան բարձրացնել, հարցրել էին, թե արդյոք ասելիք ունի՞ր կախվելուց առաջ: Նա ասել էր. «Ցավում եմ, որ միայն մեկ կյանք ունեմ տալու իմ երկրի համար»: Նա շատ էր սիրում իր երկիրը: Սերը մեծ ուժ է, որ մղում է անձին անհնարին քայլեր անելու: Արդյոք այսօր մենք ո՞ր դասակարգին ենք պատկանում, երախտապարտների՞, թե՞ ապերախտների: Երախտապարտ ենք, թե՞ ապերախտ՝ Հիսուս Քրիստոսին՝ խաչի վրա սիրահոժար մեռնելու համար: Պողոս առաքյալը գրում է, որ Աստված Իր սերը մեզ հայտնեց, երբ դեռ մեղավոր էինք, որպեսզի հավատալով փրկվենք ու Նրան ընդունելով՝ հավետ կորստյան չմատնվենք: Հիսուսն ասել է. «Ոչ ոք այն չի վերցնում Ինձանից, այլ Ես Ինքս եմ այն վար դնում. Ես իշխանություն ունեմ այն վար դնելու և իշխանություն ունեմ վերստին այն առնելու»: Եթե սիրտդ Աստծուն է դարձել, ամբողջ էությունդ և ունեցվածքդ Աստծուն է դարձել: Ի՞նչն է կարևորը: Արժե՞ տանք Նրան մեր սիրտը:

Երբ մտածում եմ, թե ինչո՞ւ Աստված Իր Որդուն ուղարկեց խաչափայտի վրա մահանալու իբրև միջոց՝ փրկելու բոլոր նրանց, ովքեր Նրան կրնդունեն որպես Տիրոջ և Փրկչի, հարցնում եմ՝ մի՞թե ուրիշ կերպ չկար: Անշուշտ կար, բայց Սուրբ Գիրքն ասում է, որ առանց արյուն թափելու մեր մեղքերը չէին ներվի: Հիսուսն Իր արյունը թափեց մեր մեղքերի համար: Սուրբ Գիրքն ասում է, որ եթե Հիսուսը հարություն չառներ, մեր քարոզները իզուր կլինեին, մեր բոլոր արածները իզուր կլինեին: Հիսուս Քրիստոսի պատմությունը թաղումով չավարտվեց: Եթե թաղումով ավարտվեր, շատ ցավալի վիճակ կունենայինք: Աստծո Խոսքն ասում է. «Որովհետև մեղքի վար-

ձը մահ է, բայց Աստծո պարզևը հավիտենական կյանք է՝ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի միջոցով»։ Ուրեմն հավիտենական կյանք ունենք, պարզև, որ Հիսուսը մեզ համար պատրաստեց՝ խաչի վրա մահանալով։ Հռոմ. 8:1-ն ասում է. «Հետևաբար, հիմա դատապարտություն չկա նրանց համար, ովքեր Հիսուս Քրիստոսի մեջ են, ովքեր մարմնապես չեն քայլում, այլ՝ ըստ Հոգու»։ Այս համարները մեզ սովորեցնում են, որ երբ ընդունում ենք Հիսուսին, նոր անձ ենք դառնում, բայց երբ փոփոխություն տեղի չի ունենում մեր սրտում և կյանքում, նմանվում ենք մի ոճրագործի, որը մարդ էր սպանել, բանտ էր գնացել ու պիտի կախվեր։ Ութ տարի անց այս անձի եղբայրը այցելել էր նրան։ Եղբայրը կառավարչի լավ բարեկամն էր և շատ ծառայություններ էր մատուցել վերջինիս։ Երբ կառավարիչն իր պաշտոնից ու նահանգից պետք է հեռանար, այս մարդուն արտահայտել էր իր երախտապարտությունը և հարցրել, թե ի՞նչ կարող է փոխադարձ անել։ «Ոչինչ», - պատասխանել էր մարդը։ «Լսածիս համաձայն դու եղբայր ունես բանտում, և ասիս բոլոր այն թղթերը, որոնք ներում պիտի շնորհեն եղբորդ»։ Եղբայրը վերցրել էր այդ թղթերը և գնացել էր եղբորը այցելության։ Բանտում նա նրան հարցրել էր, թե երբ դուրս գա, ի՞նչ է անելու։ Եղբայրը պատասխանել էր, որ առաջին առիթին սպանելու է դատավորին և դատարանի անդամներին, որոնք իրեն դատապարտել են։ Ութ տարի հետո այս ոճրագործի հոգին տակավին փոխված չէր, տակավին ուզում էր սպանել։ Երբ եղբայրը լսել էր սա, սրտի ցավով լռությամբ թղթերը գրպանի մեջ էր դրել ու հեռացել էր բանտից։ Օրեր անց այս ոճրագործին կախել էին։ Մի՞թե ցավալի չէ, որ զոջալու ու դարձի գալու փոխարեն, մարդը որոշել էր նույն ճանապարհով քայլել։ Հիսուսի շնորհիվ նոր կյանք ստանալուց հետո մենք պետք է շարունակենք ապրել այդ նոր կյանքը մինչև վերջ։ Փոփոխությունը տեղի կունենա, երբ մեր կյանքը և գործերը պտուղ բերեն։ Իբրև քրիստոնյաներ, մենք նշան ունենք, որը մեզ տարբեր է դարձնում ուրիշներից։ Հիսուսն ասել է. «Այդ նշանով պիտի գիտնան, որ դուք իմ հետևորդներս էք»։ Ինչպե՞ս, իրար սիրելով։ Երբ Տեր Հիսուսին իսկապես սիրենք Իր կյանքը մեզ տալու համար, վստահ են՝ այն ժամանակ կկարողանանք իսկապես իրար սիրել։

Ծերակուտական՝ Դավիթ Դոկտորյան

Ա՛ն ձեռքն իմ, անգի՛ն Տեր

1932-ին նոր էի ամուսնացել: Տիկինս՝ Նեթին, և ես Չիկագոյի հարավային շրջանում փոքր տան մեջ էինք ապրում: Օգոստոսյան տաք հետմիջօրեին պետք է սք. Լուիս գնայի, ուր մեծ ավետարանչական ժողովի գլխավոր մենեջերիչն էի: Չէի ուզում գնալ, քանի որ Նեթին մեր առաջնեկի ծննդաբերության վերջին ամսվա մեջ էր: Շատերը սպասում էին ինձ սք. Լուիսում, ուստի համբուրեցի տիկնոջս և շտապ ճանապարհ ընկա:

Քաղաքից նոր էի դուրս եկել, երբ նկատեցի, որ շտապողականության մեջ երաժշտական պարագաներիս պայուսակը մոռացել եմ: Ուստի վերադարձա տուն: Տեսա, որ տիկինս խաղաղ քնած է: Սոտեցա մահճակալիս: Ինչ-որ բան ուժգին ստիպում էր, որ այնտեղ մնամ, բայց ճանապարհս շարունակելու և Նեթին չխանգարելու համար, այդ զգացումը թոթափելով, անձայն վերցրեցի երաժշտական պարագաներիս պայուսակը և տնից դուրս եկա:

Հաջորդ երեկոյան սք. Լուիսի տապին ժողովուրդը կրկին ու կրկին խնդրեց ինձ, որ երգեմ: Երբ նստեցի, մի լրաբեր պատանի մոտեցավ ինձ և հեռագիր տվեց:

Ծրարը բացեցի և դեղին թղթի վրա կարդացի. «Տիկինդ հենց նոր մահացավ»:

Շուրջբոլորս մարդիկ ուրախությամբ երգում էին ու ծափ տալիս, բայց ես հագիվ էի կարողանում զսպել լացս: Շուտով տուն վերադարձա:

Իմացա, որ Նեթին տղա զավակ է լույս աշխարհ բերել: Սուգի և ուրախության մեջ օրօրվեցի, սակայն այդ գիշեր մանչուկս էլ մահացավ: Նույն դագաղում թաղվեցին Նեթին և մեր ձագուկը:

Ինքս ինձ կորցրի: Օրերով մեկուսացա: Այնպես զգացի, թե Աստված անարդար էր իմ հանդեպ: Չուզեցի այլևս Նրան ծառայել կամ հոգևոր երգեր գրել: Փափագեցի վերադառնալ աշխարհային երաժշտությանը, որին շատ լավ ծանոթ էի: Սակայն երբ առանձին

ընկճված վիճակով մութ սենյակում էի, սկսեցի վերհիշել այդ հետմիջօրեն, երբ սբ. Լուիս գնացի: Ինչ-որ բան ինձ շարունակ ասում էր, որ Նեթիի հետ մնամ: Արդյոք դա Աստծո՞ւց էր: Ո՛հ, երանի ավելի ուշադիր լինեի և Աստծուն լսելով՝ տիկնոջս հետ լինեի այդ օրը:

Նույն վայրկյանին ուխտեցի ավելի ուշադիր լսել Տիրոջս՝ չնայած որ դեռ վշտիս մեջ կորսված էի: Ամեն մարդ ազնիվ էր իմ հանդեպ, հատկապես բարեկամս՝ պրոֆեսոր Ֆրայը: Հաջորդ շաբաթ երեկոյան նա ինձ տարավ մոտակա երաժշտական քոլեջ, ուր շատ լուռ էր և իրիկնամուտի արևի շողերը պատուհանների վարագույրների հետևից ներս էին թափանցում: Նստեցի դաշնամուրի առջև և մասներս սկսեցին սահել ստեղների վրայով: Հանկարծ մի բան պատահեց: Անսովոր խաղաղություն պատեց ինձ: Այնպիսի զգացողություն ունեցա, կարծես կարող եմ ձեռքս մեկնել և Աստծուն դիպչել: Նկատեցի, որ մեղեդի եմ նվագում, որը նախապես երբեք չեմ նվագել, և բառերը, որ գլխիս մեջ էին, ճիշտ համապատասխանում էին դրան:

Ա՛ն ձեռքն իմ, անգի՛ն Տեր,
Ուղղի՛ր ինձ կանգնել վեր,
Զի հոգնած եմ, տկար, ու տխուր:
Մրրիկից, գիշերից ջինջ լույսին ինձ ուղղի՛ր,
Անգի՛ն Տեր, ա՛ն ձեռքն իմ, տուն հասցուր:

Տերը ինձ այս բառերը և մեղեդին տվեց և բուժեց իմ հոգին: Ես հասկացա, որ երբ մենք ամենախոր սուգի մեջ ենք և Աստծուց շատ հեռու ենք զգում, Նա մեզ ամենամոտն է, և մենք ավելի ընդունակ ենք Նրա բուժիչ հպումը զգալ: Ուստի շարունակեցի Աստծո համար ապրել ուրախությամբ և սիրով մինչև այն օրը, երբ Նա իմ ձեռքը կրճնի և ինձ տուն կառաջնորդի:

Հ.Գ. Թոմի Դորսին մինչև քրիստոնյա դառնալը հայտնի նվագախմբի առաջնորդ էր: Նա ապաշխարել էր Սկրտական համագումարի ժամանակ՝ լսելով «Ես ճանաչում եմ Փրկչին, իսկ դո՞ւ» երգը: Իր ապաշխարությունից հետո սկսել է հոգևոր երգեր գրել: Նա հեղինակ է ավելի քան 1000 երգերի:

Քաղված

25^ր որ տասն էլ մաքրվեցին

Ղուկ. 17:17-18

Շատերի մոտ հիվանդանոցը առաջացնում է չարչարանքների, վախի և նույնիսկ անելանելիության զգացում: Սակայն այն կարող է դիտվել նաև որպես հույսի, համբերության, նույնիսկ ուրախության վայր: Ինչևէ, հարկավոր է ընդունել, որ հիվանդանոցից ոչ հեռու թաքնված է մահը: Դրա դեմ չկա ոչ մի դեղամիջոց, և նույնիսկ բժիշկները նահանջում են: Այդուհանդերձ, փորձությունները սովորեցնում են մեզ աղոթել: Երբ բուժանձնակազմը անգոր է ինչ-որ բան անելու, մարդիկ սկսում են դիմել Աստծուն: Արդյո՞ք Նա օգնում է: Այո՛, այն էլ բազմաթիվ անգամ: Սակայն արդյո՞ք միշտ շնորհակալություն է լսում դրա դիմաց:

«Ես հիվանդին սայլակով հրում էի՝ հիվանդանոցի սրճարան մտցնելու համար: Ութ շաբաթ առաջ նա պառկած էր ինտենսիվ օգնության բաժնում լյարդի ցերոզով, թոքաբորբով և երիկամների անբավարարվածությամբ: Բուժքույրն ասաց, որ հրաշք է կատարվել: Մենք որոշեցինք միասին սուրճ խմել: Երիտասարդ կինը լի էր ուրախությամբ իր առողջացման առիթով: Ես փորձեցի խոսել նրա հետ հոգու փրկության մասին. «Տեր Հիսուս Քրիստոսը մեծ բժիշկ է, ով ուզում է օգնել մեզ: Նա ձեզ տվել է ևս մեկ հնարավորություն: Ընդունե՛ք այն հավատքով և խոստովանե՛ք ձեր մեղքերը: Մտածե՛ք հավիտենականության մասին»: Սակայն նա հակառակվեց. «Նախ ես ուզում եմ կրկին առողջ լինել: Ես ուզում եմ վայելել կյանքը: Ահա թե ինչն է կարևոր ինձ համար: Խնդրում եմ, մի՛ խոսեք ինձ հետ դրա մասին»:

Մահից ազատված և առողջացման ճանապարհով քայլող կինը թիկունք դարձրեց Աստծուն: Անշնորհակալություն, անպատասխան սեր Աստծո նկատմամբ, անտարբերություն: Որքա՞ն հաճախ է Աստված հանդիպում սրան: Եվ միևնույն է Նրա շնորհը չի պակասում:

Քաղված

Թասերի դատաստանն ու Բաբելոնի անկումը (4)

5. Գազանի վրա նստած կինը (17:1-18)

Նախորդ գլխում կարդում ենք. «Աստծո առաջ հիշվեց մեծ Բաբելոնը, որ Իր սաստիկ ցասման գինու գավաթը նրան տա» (Հայտ. 16:19): Այստեղ՝ 17-րդ գլխում, մանրամասնորեն տեսնում ենք կրոնական Բաբելոնի անկումը, այնուհետև 18-րդ գլխում՝ քաղաքական և առևտրային Բաբելոնի անկումը: Այս կործանարար իրադարձությունները տեղի կունենան Տեր Հիսուսի՝ երկիր վերադառնալու ժամանակ:

Սկզբում առերեսվում ենք մի կնոջ, որը կոչվում է «մեծ պռոնիկ, որը նստում է շատ ջրերի վրա» (Հայտ. 17:1): Հրեշտակը Հովհաննեսին բացատրեց այս խորհրդանիշներից մի քանիսի իմաստը.

«Այն կինը, որին տեսար, մեծ քաղաքն է, որ թագավորում է երկրի թագավորների վրա» (հմր 18):

«Այն ջրերը, որ տեսար, որոնց վրա նստած է պռոնիկը, ժողովուրդներ են, բազմություններ, ազգեր ու լեզուներ» (հմր 15):

Ավելին, Հովհաննեսը տեսավ «մի կնոջ՝ բոտրագույն գազանի վրա նստած, և գազանը լեցուն էր հայհոյական անուններով. ուներ յոթ գլուխ և տասը եղջյուր» (հմր 3): Յոթ գլուխների մեկ նշանակությունը հետևյալն է. «Յոթ գլուխները լեռներ են, որոնց վրա նստում է կինը» (հմր 9):

Հին Հռոմ քաղաքը կառուցվել է յոթ բլուրների վրա, և այսպես, մենք եզրակացնում ենք, որ մեծ քաղաքը, որը հիշատակվում է Հայտ. 16:19-ում, 17:18-ում և 18:10-ում, 16, 18, 19 և 21-ում, Հռոմ քաղաքն է՝ իր վերջնական վիճակում, որը մի փոքր տարբերվում է իր այսօրվա վիճակից:

Ըստ յոթ գլուխներին տրված մյուս նշանակության՝ նրանք ներկայացնում են յոթ թագավորների, որոնցից հինգն ընկել են: Ընկած

հինգ թագավորները կարող են վերաբերել մեծ հեթանոսական կայսրություններին՝ եգիպտական, ասորական, բաբելոնական, մարապարսկական և հունական, որոնք ընդգրկում էին մոտ 3000 տարվա համաշխարհային պատմություն և իրենց հետ տանում բուն Բաբելոնի բոլոր չարիքները: Հովհաննեսի օրոք Հռոմեական կայսրությունը իշխում էր, բայց մ.թ.ա. 476 թվականին այն փլուզվեց: Այնուամենայնիվ, այն կվերակենդանանա տասը թագավորության տեսքով: Այս ամենը մատնանշվում է «Գագանը... կար ու չկա և անհուն վիհից պիտի ելնի» (Հայտ. 17:8-11) խոսքով:

Կինը (կամ պռոնիկը) կարծես ներկայացնում է հավատորաց հռոմեականությունը՝ միախառնված ուրացող բողոքականության և շատ այլ պաշտամունքների հետ: Նա իր ճակատին կրում էր «Խորհուրդ, մեծ Բաբելոն՝ պռոնիկների ու երկրի պղծությունների մայրը» անունը (Հայտ. 17:5): Նա դիտարկվում է որպես գագանի վրա հեծած (հմր 7), այսինքն՝ գագանին կառավարող և վերահսկող՝ ներկայացնելով վիթխարի վերածնված Հռոմեական կայսրությունը՝ իր տասը թագավորությունների տեսքով (հմմտ. 12-րդ համարի տասը եղջյուրների հետ): Այս կայսրության ուժը կզգացվի ողջ աշխարհում. բոլոր փոքր ուժերը իրենց հավատարմությունը կտան գագանին (հմր 13):

Այնուհետև կարդում ենք. «Տեսա այն կնոջը, որ սրբերի արյամբ ու Հիսուսի վկաների արյունով էր հարբած, ու երբ նրան տեսա, սաստիկ զարմացա» (Հայտ. 17:6, հմմտ. Հայտ. 16:6, 18:24): Ակնհայտ է, որ ճշմարիտ քրիստոնյաների (հատկապես նրանց, ովքեր բացահայտորեն ընդդիմանում էին եկեղեցու կեղծ ուսմունքներին) դեմ իրականացվող հալածանքներն ու ջարդերն ավելի ինտենսիվ կդառնան, քան երբևէ: Մենք տեսանք, թե ինչպես էին քրիստոնյաների հետ վարվում Կեսարների օրոք և շատ դարեր անց՝ միջնադարի դավանող եկեղեցու ներքո, բայց այս հալածանքներն ու ջարդերը կհասնեն առավելագույն չափի, երբ կինը նստի գագանի վրա Մեծ նեղության ժամանակաշրջանում: Բայց նա կկոտրվի և կկործանվի. «Աստծո առաջ հիշվեց մեծ Բաբելոնը, որ Իր սաստիկ ցասման գինու գավաթը նրան տա» (Հայտ. 16:19):

Թեև գագանը իր մեծ գործությունն ու իշխանությունը ստանում է

սատանայից, այնուամենայնիվ, նա պատրաստակամորեն տալիս է իր հավատարմությունը կնոջը, երբ տեսնում է նրա մեծ հարստությունը, շքեղությունն ու փառքը և, կարծես, գայթակղվում է նրանով (Հայտ. 17:2, 4): Մյուս կողմից, կինը ձևացնում է, թե կրոնասեր է, բայց գազանը և նրա հետևորդները անիծում են երկնքի Աստծուն (Հայտ. 16:9, 11, 21, 17:3): Սակայն որոշ ժամանակ անց գազանը հոգնում է կնոջը ենթարկվելուց և իր շուրջը հավաքում է տասը թագավորներին՝ կնոջ դեմ պատերազմելու: Մենք կարդում ենք, որ «Տասը եղջյուրները... ատելու են պռոնիկին» (Հայտ. 17:16), և ակնհայտորեն թե՛ կռիվ է լինելու. կինը և այն ամենը, ինչ նա ներկայացնում է, կպարտվեն և կայրվեն: Սատանան և նրա երկու մարդիկ (Հայտ. 13-րդ գլխի երկու գազանները) այդ ժամանակ աշխարհում կլինեն գերագույն, բայց շատ կարճ ժամանակով: Այս ամենը կլինի Աստծո մտքին և նպատակին համապատասխան (Հայտ. 17:17):

Գևերի ոգիները (Հայտ. 16:14) կատարելու են իրենց աշխատանքը՝ ամբողջ աշխարհի թագավորներին իրենց զորքերով ու զենքերով Արմագեդոնում հավաքելը: Գազանը և տասը թագավորները «Գառնուկի հետ պիտի պատերազմեն, և Գառնուկը նրանց պիտի հաղթի, քանի որ Նա տերերի Տերն է և թագավորների Թագավորը» (Հայտ. 17:14): Այդ ժամանակ գազանը և սուտ մարգարեն (Հայտ. 13-րդ գլխի երկրորդ գազանը) կբռնվեն և կենդանի կենտովեն վառվող ծծմբի կրակոտ լիճը (Հայտ. 19:20): Սատանան նույնպես կհանդիպի իր վերջնական կործանմանը 1000 տարի անց (Հայտ. 20:10):

6. Կրկնություն

Մենք քննարկեցինք այն սարսափելի դատաստանների մանրամասները, որոնք տեղի են ունենալու երկրի վրա Տեր Հիսուսի վերադարձից առաջ: Խաղաղությունը կթագավորի, և երկնքից եկող նոր երգ կհնչի, որը միայն 144,000 ծառաները կարող են սովորել: Գատաստանները կավարտվեն, և խաղաղությունն ու բարգավաճումը կվերականգնվեն մաքրված երկրի վրա:

Հովհաննես առաքյալին հաջորդաբար երեք հրեշտակների տեսիլք է տրվում, որոնցից առաջինը հռչակում է հավիտենական Ավետարանը, երկրորդն ավետում է Մեծ Բաբելոնի անկումը, իսկ երրորդը

սարսափելի նախազգուշացումով զգուշացնում է նրանց, ովքեր երկրրպագում են գազանին ու նրա պատկերին ու ստանում նրա նշանը:

Հաջորդիվ դիտարկեցինք երկրի բերքահավաքը ու ողկույզների բերքահավաքը, որը տեղի կունենա Տեր Հիսուսի՝ երկիր վերադառնալու ժամանակ: Նշեցինք, որ բերքահավաքը նախևառաջ ենթադրում է լավի և վատի (ցորենի և որմնի - Մատթ. 13:30) բաժանում մինչև դատաստանը, մինչդեռ ողկույզների բերքահավաքը ներառում է վատի (որմնների) ուղղակի դատաստանը: Թվում է, թե քիչ կասկած կա, որ նա, ով նստած է ամպի վրա, ոչ այլ ոք է, քան Տեր Հիսուսը՝ որպես Մարդու Որդի:

Երկրի խաղողի ողկույզների բերքահավաքը ներկայացնում է ամբողջ Աստվածաշնչի ամենասարսափելի դատաստաններից մեկը: Դարերի ընթացքում պատերազմներ են մղվել, ինչի արդյունքում շատ արյուն է թափվել, սակայն դրանք ոչինչ են՝ համեմատած խաղողի ողկույզների բերքահավաքի հետ: Այս դատաստանում սատանայի բոլոր մեծ առաջնորդները ստանում են իրենց պատիժը՝ Գազանը, Հակաքրիստոսը և երկրի մեծ թագավորները:

Այնուհետև դիտարկեցինք Աստծո բարկության յոթ թասերը, և նկատեցինք, որ այդ իրադարձությունները տեղի են ունենալու նախքան Տեր Հիսուսի՝ երկիր վերադառնալը, և որ դրանք ավարտելու են Աստծո բարկությունը (Հայտ. 15:1): Դրան կհաջորդի Գառան բարկությունը (Հայտ. 6:16):

QMBC պանորամա

*«Եթե Քրիստոսի հետ հարուժյուն եք առել, ուրեմն, վերին բաները փնտրեցեք, որտեղ Քրիստոսն է՝ նստած Աստծո աջ կողմում:
Վերին բաների մասին մտածեցեք և ո՛չ թե այն, որ երկրի վրա է:
Որովհետև դուք մեռաք, և ձեր կյանքը պահված է Քրիստոսի հետ՝ Աստծո մեջ»:*

Կող. 3:1-3

Աստված ընդդեմ Եգիպտոսի աստվածների

Ելից 7-12

Ելից 7-12-րդ գլուխներում արժարժվում են կարևոր թեմաներ: Այնտեղ արձանագրվում են Աստծո՝ մեծ հրաշքներ գործելու կարողությունը: Այս դրսևորումը ցույց տվեց, որ Աստված միակ ճշմարիտ Աստվածն է, և որ Եգիպտոսի աստվածները բացարձակապես անգոր են, ինչպես նաև փարավոնի մոգերի շատ սահմանափակ ուժ ունենալն էլ ապացուցվեց: Միաժամանակ տեղեկանում ենք փարավոնի սրտի խստացման պատմությունը և իսրայելացի ստրուկներին ազատելու նրա՝ շատ սահմանափակ առաջարկները:

Սկսում ենք այն ճշմարտությունից, որ Աստված, և միայն Աստված, միակ ճշմարիտ Աստվածն է: Բայց հարց է առաջանում, թե ինչպե՞ս է Աստված ցույց տալիս, որ Ինք Աստված է: Եթե ինչ-որ մեկը զար մեզ մոտ՝ պնդելով, որ Աստծուց նոր պատգամ ունի, ինչպե՞ս նա կապացուցեր մեզ, որ ունի ճշմարտությունը: Միակ ճանապարհը նրա կատարած հրաշքներն են: Եթե հրաշքներ չեն կատարվում, ապա նոր հայտնությամբ անձը մեզանից ոչնչով չի տարբերվում: Մենք կարող էինք նաև փիլիսոփայություն մշակել և ասել, որ դա Աստծո պատգամ էր: Հայտնություն ունեցող մարդուն Աստծուց տարբերվում է այն, որ նա կարող է աջակցել իր պնդումին՝ ցույց տալով Աստծո գորությունը:

Պատմության մեջ եղել է չորս ժամանակաշրջան, երբ Աստված հրաշքներով ցույց է տվել Իր պատգամի ճշմարտացիությունը: Առաջինը Եգիպտոսի դեմ էր, երբ Աստված ուզում էր, որ իսրայելացիներն իմանան, որ Նա իրենց Աստվածն է, և Նա ուզում էր, որ փարավոնն իմանա, որ Նա միակ Աստվածն է, և որ Նրան պետք է հնազանդվեն: Երկրորդ անգամ Եդիպի և Եդիսեի օրոք էր, երբ Աստված մարգարեների միջոցով հաստատում էր Իր պատգամը: Երրորդը՝ Տեր Հիսուսի ծառայության ժամանակ էր՝ Աստծո Որդի լինելու Նրա պնդումը պաշտպանելու համար: Գրան անմիջապես հաջորդեցին վաղ եկեղեցու ժամանակաշրջանի հրաշքները՝ որպես

ապացույց, որ փրկությունն այժմ միայն Հիսուս Քրիստոսի հանդեպ հավատքի միջոցով է:

Ընդդեմ Եգիպտոսի բոլոր աստվածների...

Հին ժամանակներում տարածված համոզմունք էր, որ ազգի աստվածները զորությամբ գերազանցում են այդ ազգի կողմից վերահսկվող տարածքներում: Եգիպտացիները չէին տարբերվում. նրանք հավատում էին, որ իրենց աստվածները, անշուշտ, զորությամբ գերազանցում են իրենց երկրում: Աստված մտադիր էր ցույց տալ, որ Եգիպտոսի աստվածներն անզոր են. Նա միակ Աստվածն է: Երբ մոտենում ենք Մովսեսի և փարավոնի միջև հակամարտության ավարտին, հասկանում ենք, որ իրականում դա հակամարտություն է Աստծո և փարավոնի միջև: Աստծո պատգամը Մովսեսին հետևյալն էր. «Եգիպտոսի բոլոր աստվածների հետ դատաստան են տեսնելու. Ես եմ Տերը» (Ելից 12:12):

Մի շարք հրաշքներով մեկ առ մեկ ապացուցվեց, որ Եգիպտոսի աստվածները անզոր են: Ընդհանուր առմամբ եղել է տասնմեկ հրաշք և տասը պատուհաս:

Հրաշք	Պատուհաս	Իրադարձություն	Ո՞ւմ դեմ
1		Գավազանը վերածվեց օձի	Պաշտամունքի առարկաներ
2	1	Ջուրը վերածվեց արյան	Նեղոս
3	2	Գորտեր ամենուր	Նեղոս
4	3	Մժեղներ/ոջիլներ	Քրմերի մաքրությունը
5	4	Շնաճանճեր	Բեեդգերուղ՝ ճանճերի աստված
6	5	Անասունների կոտորած	սուրբ ցուլը
7	6	Թարախապալարներ	Տիպոն, չար սկզբունքը
8	7	Կարկուտ	Իսիս և Օսիրիս

9	8	Մորեխներ	Սերապիս
10	9	Խավար	Իսիս և Օսիրիս
11	10	Անդրանիկների մահը	Փարավոնի հարատև ապստամբությունը

Առաջին նշանը՝ գավազանը վերածվեց օձի

Մենք տեսանք, որ Աստված Մովսեսին չազատեց փարավոնի մոտ գնալու հանձնարարությունից: Երբ նա գնաց փարավոնի մոտ, նրա խնդիրն էր ասել, թե ինչ է Աստված պատվիրել իրեն անել և հրաշքներով ցույց տալ, որ Աստված ակնկալում է, որ փարավոնը հնազանդվի: Փարավոնի ու նրա ծառաների ներկայությամբ Մովսեսն ու Ահարոնը արեցին այնպես, ինչպես Աստված պատվիրեց՝ հատակին գցելով Մովսեսի գավազանը, որը օձ դարձավ:

Կախարդների պատասխանը

Յավոք սրտի, հրաշք գործելը երաշխիք չէ, որ պատգամին կհավատան: Սատանան ամեն ինչ կանի ճշմարտությունը վերացնելու համար: Այս առիթով նա կեղծ հրաշքներով համոզեց փարավոնին՝ ցույց տալով, թե Մովսեսն ու Ահարոնը ոչ մի արտառոց բան չեն արել: Փարավոնի կախարդները՝ Հանեսն ու Համբեսը, ըստ Բ Տիմ. 3:8-ի, ակնհայտորեն կարող էին նույն բանն անել:

Այնուամենայնիվ, նրանք օգտագործում էին հնայված օձեր, որոնք ազատվելուց հետո վերադառնում էին իրենց բնականոն գործունեությանը: Մարդկանց համար, ովքեր չէին հավատում, Ահարոնի հրաշքը ոչ մի ազդեցություն չունեցավ: Նույնիսկ այն փաստը, որ Ահարոնի օձը կուլ տվեց կախարդների օձերին, ոչ մի ազդեցություն չունեցավ: Փարավոնի սիրտը հիմնականում կարծրացել էր, և նա հրաժարվում էր հավատալ:

Պատուհասները

1. Ջուրը վերածվեց արյան

Քանի որ փարավոնը հրաժարվում էր հավատալ և հնազանդվել Աստծուն, Աստված Մովսեսին պատվիրեց Ահարոնի հետ գնալ Նե-

դուս, երբ փարավոնը գնացել էր այնտեղ լողանալու: Փարավոնի ներկայությամբ նա պետք է հրահանգեր Ահարոնին, որ վերցնի գավազանը և ձեռքը մեկնի Նեղոսի ջրի վրա: Դրա արդյունքում ջուրը արյուն էր դառնալու: Այս դատավճիռը հանգեցնելու էր գետում ձկների մահվան, Նեղոսը փտելու էր, իսկ քարե անոթների ջուրը վերածվելու էր արյան: Այս առաջին պատուհասը ուղղված էր Եգիպտոսի գրվիսավոր աստվածներից մեկի՝ Նեղոսի դեմ:

Մարդը, ով չի ուզում հավատալ ճշմարտությանը, շուտով կարող է արդարացումներ գտնել: Կրկին կախարդներն օգտագործեցին իրենց խորամանկությունը՝ համոզելու փարավոնին, որ Մովսեսին չպետք է հավատալ: Նրանք օգտագործեցին իրենց կախարդական արվեստը, ըստ երևույթին, անելով նույնը, ինչ արել էր Ահարոնը: Փարավոնը հավատաց իր կախարդներին և անտեսեց Մովսեսին:

2. Գորտեր

Փարավոնի անհնազանդության պատճառով Աստված Մովսեսին պատվիրեց երկրորդ պատուհասը բերել, և քանի որ Նեղոսը կարևոր աստված էր եգիպտացիների համար, երկրորդ պատուհասը նույնպես ուղղված էր նրա դեմ: Եթե փարավոնը հրաժարվեր Տիրոջը հնազանդվելուց, Նեղոսը կհորդար գորտերով և անտանելի կդարձներ մարդկանց կյանքը: Սա իսկապես տեղի ունեցավ:

Կրկին կախարդները կարողացան ստիպել գորտերին հայտնվել: Այնուամենայնիվ, հաշվի առնելով գորտերի առատությունը, դա դրժվար խնդիր չէր թվում: Ավելի դժվար էր նրանցից ազատվելը: Սա մի բան էր, որ կախարդներն անգոր էին անել: Փարավոնը ստիպված էր խնդրել Մովսեսին հեռացնել գորտերին:

Մովսեսը նույնիսկ խնդրեց փարավոնին նշանակել գորտերի գնալու ժամանակը: Դա տեղի ունեցավ, և փարավոնը կասկած չուներ, որ Աստված վերահսկում է: Սակայն նա դեռ չէր հավատում և չէր հնազանդվում: Երբ գորտերը հանվեցին, և փարավոնը տեսավ, որ հանգստություն կա, նորից խստացրեց իր սիրտը:

Դոն Սթորմըր

(Շարունակությունը հաջորդ համարում)

Հաստատուն կանգնել մարտահրավերների բախվելիս

Խուսափել ընթացքը դանդաղեցնելու փորձությունից

Անգեի մարգարեության 2-րդ գլուխը սովորեցնում է, թե ինչպես կարող ենք ամուր կանգնել այն ծառայության մեջ, որին Տերը կանչել է մեզ, նույնիսկ երբ դժվարությունների ենք հանդիպում: Դա մեզ հիշեցնում է, որ մենք կարող ենք գործն ավարտին հասցնել միայն Տիրոջ միջոցներով:

Անգեի մարգարեության 1-ին գլուխն անդրադառնում է ճիշտ առաջ-նահերթության անհրաժեշտությանը: 2-րդ գլխում քաջալերանք կա, այնուհետև մարտահրավեր և վերջապես հետագա քաջալերանք: Այս բաժիններից յուրաքանչյուրն սկսվում է Տիրոջ Խոսքով (2:1, 10, 20): Տերը քաջալերում էր ժողովրդին շարունակել վերակառուցել տաճարը՝ չնայած օրվա դժվարություններին:

Դժվարություններից մեկն այն էր, որ մարդիկ հասկացել էին, որ վերակառուցված տաճարն ավելի փոքր էր լինելու ու քիչ տպավորիչ, քան այն տաճարը, որը կառուցել էր Սողոմոն թագավորը (4 հմբ):

Աշխատանքը շարունակելու քաջալերանքը (3-5 հմբ)

Աստված խոսեց. դա տարվա գրեթե նույն ժամանակն էր (2:1), երբ սկզբնական տաճարը նվիրվել էր Սողոմոն թագավորի կողմից (Ա Թագ. 8:1-3)՝ ընդգծելով Սողոմոն թագավորի կառուցած տաճարի համեմատությունը: Տերը խոսում ու ասում է.

«Սակայն հիմա զորացի՛ր, ո՛վ Չորաբաբել, - ասում է Տերը, և զորացի՛ր դու, ո՛վ Հովսեդեկյան Հեսու՝ քահանայապետ: Եվ զորացի՛ր, ո՛վ երկրի ամբողջ ժողովուրդ, - ասում է Տերը, - և աշխատեցե՛ք, որովհետև Ես ձեզ հետ եմ, - ասում է Չորաց Տեր Աստվածը:... Իմ Հոգին մնում է ձեր մեջ, մի՛ վախեցե՛ք» (2:4-5):

Ուշադրություն դարձրեք այս համարների չորս հիմնական պնդումներին:

Առաջինը՝ «գորացի՛ր»: Այս խոսքն առաջացնում է կենտրոնացած և վճռական մտածելակերպի պատկեր: Նույն խոսքը տրվեց Սողոմոնին, երբ վերջինս կանչվեց առաջին տաճարը կառուցելու (Ա Մնաց. 22:13, 28:10, 20): Աստված այս անգամ աշխատում էր նույնքան, որքան Սողոմոնն թագավորի ժամանակ:

Երկրորդ՝ եթե Աստված աշխատում էր, ապա Նրա ժողովուրդը կանչված էր «աշխատելու»: Սա պարզ պատգամ էր առաջադրանքը շարունակելու համար: Նրանք պետք է ապավինեին Տիրոջը և շարունակեին իրենց գործը:

Չորանալու և աշխատելու հրամանը աննկատ չի տրվել: Ուշադրությո՛ւն դարձրեք «Որովհետև Ես ձեզ հետ եմ» խոստմանը, որը պետք է որոշի նրանց մտածելակերպը: Ինչպես Աստված Իր ժողովրդի հետ էր, երբ նրանց հանեց Եգիպտոսից և ուխտի մեջ մտավ նրանց հետ (տե՛ս Ելից 20:45-46), այնպես էլ Նա (Իմ Հոգին) «մնում է ձեր մեջ» (5 հմբ): Ամենակարող Տերը գործում էր նրանց միջոցով, և Նա էր նրանց գործոյան աղբյուրը:

5-րդ համարն ավարտվում է «Մի՛ վախեցեք» արտահայտությամբ: Ամենակարող Տիրոջ շարունակական ներկայությունը հիշեցում էր, որ Նա լիովին վերահսկում էր և որ նրանք վախենալու ոչինչ չունեն:

Քաջալերվե՛ք Աստծո հրաշալի ծրագրերով (6-9 հմբ)

Այնուհետև Տերը կենտրոնացավ ապագայի վրա՝ ցույց տալով, թե ինչ է անելու: Տերն ասաց, որ գործադրելու է Իր գերիշխան և ստեղծագործ գործությունը՝ ցնցելով երկինքն ու երկիրը (6 հմբ): Այս համատեքստում Նրա գործությունը օգտագործվելու է նաև տաճարը վերակառուցելու համար անհրաժեշտ ռեսուրսները տրամադրելու գործում (7-8 հմբ):

Նրանց հեռանկարը ոչ միայն Աստծո ներկա ծրագրերով սահմանափակվելն էր, այլև դեպի ապագա ձգվելը: Տերը խոստացավ, որ տաճարը կլինի ավելի փառավոր, քան նրանք կարող են պատկերացնել (տե՛ս հմբ 9)՝ գերազանցելով Սողոմոնի տաճարին: Սա կկատարվեր երկու եղանակով.

ա) Ապագայում տաճարը նկարագրվեց որպես «հոյակապ» (Մարկ. 13:1):

բ) «Փառքը» ավելի մեծ եղավ, երբ Հիսուսը ներկա գտնվեց տաճարում՝ երկրի վրա Իր ծառայության ընթացքում: Նա նաև պնդեց, որ Ինքն ավելի մեծ է, քան տաճարը (Մատթ. 12:6) և իշխանություն է գործադրել տաճարի վրա (Հովհ. 2:13-22):

Խոստման հետագա կատարումը (տե՛ս հմր 9) կլինի այն, որ Երուսաղեմը կլինի այն վայրը, որտեղ Հիսուսը խաղաղություն կբերի Աստծո հետ՝ չնայած Իր մահին (Կող. 1:19-20) և վերջնական խաղաղություն՝ Իր վերջնական թագավորության ժամանակ (Հայտ. 21:22-23):

Այսպիսով, այն աշխատանքը, որի համար Աստված կանչեց մարդկանց, նշանակալից էր նրանց օրերի և ապագայի համար: Դա Աստծո ծրագրերի մի մասն էր: Մենք նույն մոտեցումով պետք է նայենք այն գործին, որի համար Աստված կանչել է մեզ: Այդ ամենը Աստծո մեծ ծրագրերի մի մասն է, որը Նա գերիշխան կերպով իրականացնում է:

Անհնազանդության հետևանքների մասին խորհելու մարտահրավեր (10-19 հմր)

10-19-րդ համարներում Տերը սովորեցնում է անհնազանդության հետևանքների մասին: Նա ասում է, որ դա նման է վարակի. մի բան, որին ծանոթ ենք այս ժամանակներում (COVID-19): Այս հատուկ պատգամն ուղղված էր այն քահանաներին, ովքեր պատասխանատու էին ժողովրդին սովորեցնելու Աստծուն և Նրա օրենքներին հնազանդվելը:

11-13-րդ համարները բարձրացնում են այնպիսի հարցեր, որոնք ծանոթ էին քահանաներին. դրանք Օրենքին վերաբերող հարցեր էին այն մասին, թե ինչպես է փոխանցվում սրբագործված կամ պղծված լինելը (տե՛ս Գևտ. 6:27, 7:16, 22:4-6, Ելից 29:36-37): Ըստ այս համարների բովանդակության՝ Օրենքի համաձայն պղծումը ավելի հեշտ էր փոխանցվում, և հետևաբար, ավելի համատարած էր, քան սրբագործումը:

Այսպիսով, ի՞նչ էր նշանակում այս դասը ժողովրդի համար, երբ երկար տարիներ նրանք չէին կատարում տաճարը վերակառուցելու հրամանը: Կարդացե՛ք 14-րդ համարը. «...Այս ազգը ու նրանց ձեռքի բոլոր գործերը... և ինչ մատուցանեն այնտեղ, պիղծ է»: Նրանց շարունակական անհնազանդության պատճառով նրանք Աստծո աչքում պղծված վիճակում էին:

Սրանք դաժան խոսքեր են: Ո՛չ նրանց ձեռքի գործերը, ո՛չ էլ նրանց մատուցածը ընդունելի չէր Աստծո կողմից, երբ նրանք անհնազանդության մեջ էին: 15-17-րդ համարներում Անգեն նշում է, որ երաշտն ու սովը, որ նրանք ապրեցին, իրենց անհնազանդության հետևանքն էր:

Բայց երբ ժողովուրդը սկսեց հնազանդվել, 18 և 19-րդ համարների վերջին մասում մարդիկ կանչվեցին «ուշադրություն դարձնելու» կամ հաշվի առնելու իրենց փոխված հանգամանքները: Չնայած երաշտին, նրանք այդ ժամանակ ձմեռային բերք էին տնկել: Սա ներկայացնում էր բերք ունենալու հույսը, որը դեռ պետք է հավաքվեր: Ի պատասխան իրենց նորոգված հնազանդության՝ մարդիկ ստանում են Աստծո խոստումը 19-րդ համարում. «Այս օրվանից սկսած պիտի օրհնենք քեզ»: Սա հույսի հայտարարություն էր ժողովրդի համար:

Սա մեզ հիշեցնում է, որ կրոնական սովորություններին հետևելը չէ, որ օրհնություն է բերում: Չեք կարող օրհնվել միայն ձեր վարքագծով, այլ ձեր սրտի կեցվածքի ու խոնարհ հնազանդությամբ (տե՛ս Ա Թագ. 15:22):

Քաջալերանք Չորաբաբելին (20-23 հմր)

Աստված չավարտեց: Նա նաև պատգամ ուներ Չորաբաբելի համար: Աստված նորից հիշեցրեց նրան արարչագործության վրա Իր վերահսկողության (հմր 21) և թագավորական գահերի և նրանց բանակների նկատմամբ Իր գերիշխանության մասին (հմր 22): Ինչպես տեսնում ենք 23-րդ համարում, Աստված նաև հատուկ քաջալերանք ուներ Չորաբաբելի համար, որին Նա ընտրել էր՝ առաջնորդելու մարդկանց տաճարը վերակառուցելու գործում (տե՛ս 23-րդ համարի «կառնեն» և «կղնեն» բառերին հղումները):

Կարևոր է նշել, որ սա ներկայացնում էր Աստծուն, որը գործում էր Չորաբաբելի միջոցով՝ վերականգնելու Դավիթ թագավորի տոհմը՝ Հուդայի կառավարիչ լինելու համար: Սա խլվել էր Չորաբաբելի պապից (տե՛ս Երեմ. 22:24-27): Բայց հիմա Չորաբաբելը նկարագրվում է որպես «Ի՛նչ ծառա» (հմր 23), որը Դավիթի համար օգտագործված եզրույթ էր (Դ. Թագ. 3:18, Սաղ. 78:70): Սա հաստատում էր, որ նա ուներ նույն հատկանիշը, ինչ Դավիթը՝ որպես Տիրոջ ծառա: Չորաբաբելը նույնպես նկարագրված է որպես «կնիք» (հմր 23): Հին ժամանակներում սա ներկայացնում էր թագավորական իշխանությունը (տե՛ս Եսթեր 3:10-11, 8:8): Այսպիսով, նա բնութագրվում է թագավորական հեղինակությամբ: Երկու կետերն էլ ընդգծեցին Դավիթի տոհմի՝ Հուդայի կառավարիչ լինելու վերականգնումը:

Չորաբաբելը պարզապես նախատիպ էր, ով սպասում էր ճշմարիտ և վերջնական «Ծառային» և Տիրակալին: 23-րդ համարում «Այդ օրը» արտահայտությունը ապագայի մասին է: «Ծառան» եզրույթ էր, որն օգտագործվում էր Մեսիայի համար (տե՛ս Չաք. 3:8 և 6:9-15, Եսայի 42:1): Աստծո՝ Չորաբաբելին ընտրելու վերջնական կատարումը Հիսուս Մեսիայի մեջ լինելն էր: Հիսուսը վերցրեց «ծառայի» տիտղոսը (տե՛ս Գործք 4:27, 4:30, Փիլիպ. 2:7): Հիսուսը նկարագրվեց նաև որպես թագավորություն ունեցող (Հովհ. 18:36) և Որդի, ով կառավարիչ է (Եսայի 9:6-7): Նա նկարագրված է որպես թագավորների Թագավոր և տերերի Տեր (Հայտ. 17:14 և 19:16): «Թագավորի» և «ծառայի» յուրաքանչյուր հայեցակարգ վերականգնվեց Չորաբաբելում և կատարվեց Հիսուսում: Մատթեոսի և Դուկասի Ավետարաններում Տեր Հիսուսի ծագումնաբանության մեջ արձանագրված են Չորաբաբելի և Դավիթի անունները (Մատթ. 1:12-13, Դուկ. 3:27): Հիսուսը և՛ մեր Թագավորն է, և՛ մեր Ծառան:

Աստված եղել է, կա և կլինի Իր խոսքի տերը: Սա քաջալերանք էր Չորաբաբելի համար, նաև պետք է քաջալերանք լինի մեզ համար:

Մենք նույնպես կարող ենք լինել և՛ Տիրոջ ծառաները, և՛ Նրա «կնիք»-ը: Մենք Քրիստոսի դեսպաններն ենք (Բ Կորնթ. 5:20), երբ կիրառում ենք Անգե 2:4-5-ի սկզբունքները: Քրիստոսն աշխատում է մեր միջոցով՝ մեզ գործածելով որպես գործիքներ՝ Իր թագավորու-

թյունը ընդլայնելու: Մենք ուժեղ ենք, երբ աշխատում ենք Տիրոջ ներկայությամբ (Սուրբ Հոգու միջոցով) և առանց վախի, մենք Քրիստոսի դեսպաններն ենք: Թող որ քաջալերվենք՝ կատարելու այն աշխատանքը, որի համար Աստված կանչել է մեզ:

Սթիվեն Թրյու

1. Ո՛վ Տեր, թագավորն ուրախանալու է Քո գորուծյամբ ու Քո փրկությամբ որքան շատ է ցնծալու:

2. Նրա սրտի ցանկությունը տվեցիր նրան ու նրա շուրթերի խնդիրքը չմերժեցիր (Սեւա):

3. Քանի որ ամենաընտիր օրհնություններով Հասար նրան, նրա գլխին մաքուր ոսկուց թագ դրեցիր:

4. Քեզնից կյանք խնդրեց, ու նրան երկար օրեր տվեցիր հավիտյանս հավիտենից:

5. Նրա փառքը մե՞ծ է Քո փրկությամբ, պատիվ ու մեծություն դրեցիր նրա վրա:

6. Քանզի նրա վրա հավիտենական օրհնություն դրիր, Քո ներկայությամբ խիստ ուրախացրիր նրան:

7. Քանի որ թագավորը Տիրոջն է վստահում, Բարձրյալի ողորմությամբ չի սասանվելու:

8. Քո ձեռքը գտնելու է Քո բոլոր թշնամիներին, Քո աջ ձեռքն ի հայտ է բերելու բոլոր Քեզ ատողներին:

9. Նրանց կրակի հնոցի ես նմանեցնելու Քո բարկության պահին, Տերն Իր զայրույթով կլանելու է նրանց, ու կրակն է լափելու նրանց:

Սաղմոս 21:1-9

Միսիոներություն դեպի Հայաստան #24

Փառք Տիրոջը, որ այս տարվա միսիոներական թիմը կազմված էր ինը հոգուց: Ընկերներ կային Նիդեռլանդներից, Նոր Զելանդիայից, Հարավային Ավստրալիայից և Նոր Հարավային Ուելսից:

Մեր գործընկերները և բազմաթիվ ընտանիքներ, որոնց մենք աջակցում ենք Հայաստանում, անհամբեր սպասում էին մեզ՝ կրկին տեսնելու համաճարակի հետևանքով երեք տարվա ընդմիջումից հետո:

Մեր մեջ կային վեց քարոզիչներ, ովքեր այցելեցին բազմաթիվ եկեղեցիներ, անցկացրեցին ավետարանչական բացօթյա ժողովներ ու մանկական հավաքույթներ: Ամենակարևոր իրադարձություններից մեկը 22 մարդկանց մկրտությունն էր, ովքեր համաճարակի ժամանակ Տիրոջ մոտ եկան:

Երևանում Տիրոջն ենք նվիրել նաև մեր նոր շենքը՝ «ՓԱՐՈՍ»-ը: Մա կլինի մեր կենտրոնական գրասենյակը, որտեղ կկարողանանք վարել մանկական ծառայությունները, մեծահասակների աստվածաշնչյան սերտողությունները, ինչպես նաև ընդունել մեր հյուրերին և որոշ ապրանքներ պահեստավորել, որոնք ժամանակ առ ժամանակ ստանում ենք Ավստրալիայից:

Այս անգամ էլ շատերն ընդունեցին Քրիստոսին որպես իրենց Փրկիչի: Մարտունն ու Աշոտը շարունակում են հետևել նրանց ու խնամակալել Քրիստոսով:

Մենք կարողացանք այցելել մեր կարիքավոր ընտանիքներից շատերին՝ քաջալերելու նրանց և աղոթելու նրանց համար: Խնդրում ենք պահել ACM-ը ձեր աղոթքներում: Հատկապես աղոթե՛ք, որ Հայաստանում խաղաղություն լինի հարևան երկրների հետ:

Եթե առաջնորդվում եք հովանավորելու մի ընտանիքի, ապա խնդրում ենք այցելել մեր կայքէջը՝ www.acmaust.org:

ACM

Արցունքներս Լիբանանի համար

ACM-ն աջակցում է որոշ կարիքավոր ընտանիքների Լիբանանում, և մենք ունենք երկու գործընկերներ, ովքեր օգնում են մեզ այս ծառայությունում:

Աստված օրհնեց Լիբանանը բնությանը և գեղեցկությանը, բայց ծանր է տեսնել, թե մարդիկ ինչ են արել այս գեղեցիկ երկրին:

Բանկերը թալանել են ներդրված ողջ գումարը: Այսօր ամենահարուստը նույնքան աղքատ է, որքան կողքի հարևանը, ջուրը պետք է գնել, լույսը հասանելի է օրական մեկ ժամով, ոչ մի բիզնես չի կարողանում գործել, մարդիկ տանը նստած են մթության մեջ, համացանցը հասանելի է օրական ընդամենը մեկ ժամով... Աշխատանք չկա, գնաճը բարձր է, իսկ դեղորայք դժվար է հայթայթել:

Մենք չորս օր ապրեցինք այս մարդկանց հետ, տեսանք սարսափելի կենցաղային պայմաններն ու շատ ընտանիքների տառապանքները:

Այնքան մեծ քաղց կար Խոսրի հանդեպ: Շնորհակալ եմ Աստծուն, որ կարողացա քարոզել կիրակի առավոտյան: Այդ օրը կարողացանք նաև սնունդ բաժանել 200 ընտանիքի:

Եթե առաջնորդվում եք օգնելու կամ աջակցելու կարիքավոր մի ընտանիքի Լիբանանում, ապա խնդրում ենք այցելել մեր կայքէջը՝ www.acmaust.org:

ACM

